

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁵⁰. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

BARCELONA Y 'L MARQUÉS.

Los que no poden cobrar.

Los que no poden cobrar.

—Aquest bando que li ensenyó no 'l va fer vosté mateix?...
—Ja veurá: quan vaig posarlo encare no era Marqués.

INDUSTRIALS... À DEFENSARSE!

OTROM que ha llegit lo projecte del ministre de Hisenda relatiu a la nova contribució industrial se'n ha fet creus. Se tracta de un sistema de nova invenció que únicament pot haverlo concebit qui no sab ni per somnis lo qu' es industria, lo qu' es negoci, lo qu' es guanyarse las caixaladas en aquest

pais ahont cada pesseta representa vint pessas de cinch céntims... y aixó desde que s' han abolit los xavos.

Lo principi en que s' funda 'l ministre, es molt just y equitatiu, a lo menos en apariéncia, tant qu' está basat en l' obligació que tenen tots los espanyols de contribuir a las cargas del Estat, proporcionalment a sa riquesa.

Poro ve la part práctica y comensan las amarguras. Perque no s' tracta aquí de la riquesa en fincas ó en propietats, la qual bé sab tothom que quan convé s' amaga, ab tot y ser inamagable; se tracta de una altra riquesa més vaga, més relliscosa, menos precisa, menos palpable; se tracta dels beneficis que cada espanyel realisa en l' exercici de la seva professió ó industria.

A tots los espanyols que treballan ó comercian ó negocian, se 'ls presenta 'l ministre de Hisenda y 'ls hi diu:

—¡Alto! Tú 't guanyas la vida, ¿veritat? Donchs part hi vull. De moment me contento ab lo deu per cent dels beneficis. Poca cosa: dos ralets per duro.

De manera que de aquesta feta l' Estat se converteix en socio de tots los industrials, de tots los comerciants, de tots los productors, de tots los qu' emprenen un negoci ó altre.

Y ho fa tant bé, qu' entra a la societat, no per treballar, ni per ajudar als que treballan, que ja sabem que 'l govern té tot lo temps ocupat en fer eleccions y pronunciar discursos; hi entra únicament per cobrar la part de beneficis que ha tingut ó bé senyalar-se.

¿Veritat qu' es una cosa molt caya?

Pero aquí s' presenta un duple.

No tots los qu' emprenen un negoci, siga de la classe que s' vulga, s' enriqueixen: alguns n' hi ha que ni la vid arriban a guanyarse y no són pochos los que s' arruinan y posan fi als seus estorsos ab una trista bancarrota.

Semb a que per aquests infelissos hauria de tenir l' Estat alguna compensació, algun consol, alguna atenció: sembla que per la seva part hauria de contribuir a las perdudas ab un tant per cent, per alló de que, qui está a las maduras es molt just qu' estiga també a las duras.

Donchs no senyors.

Lo ministre de Hisenda, qu' en aquestas materias es un trunfo, ha tingut la patxorra de dir, sense que per aixó li escapés lo riure:

—Los contribuyents, quals beneficis, al computarse 'ls lo deu per cent que m' han de satisfer, no arribin a la quota de contribució que pagan avuy día, deurán pagar aquesta mateixa quota íntegrament, sense que pugan rebairarse 'ls ni un céntim.

Més clar: hi ha un industrial que avuy paga cent duros de contribució: si per exemple, realisa beneficis per valor de dos mil duros, ne pagará doscents. En cambi suposem que no'n guanya més que cinchcents: donchs pagará 'ls mateixos cent que avants pagava.

L' Estat juga sempre a la segura. ¿Lo contribuyent no arriba a la talla? Se li lliga una corda als peus y un altra al coll y se l' estira. ¿Lo contribuyent passa de la talla? Cop de sabre y coll a terra!

¿Veritat qu' es una cosa molt distreta?

¿Pero com redimontri se las compondrá 'l govern pera coneixer l' estat exacte dels negocis de tots los espanyols que s' dedican a guanyarse la vida honradament?

Lo ministre de Hisenda ho ha tingut arreglat en un instant.

Tots los espanyols que fan negoci portarán la contabilitat per partida doble.

Firmarán unas relacions juradas de lo que guanyin.

Y 'l govern sostindrà un aixam de investigadors encarregats de computar sempre que 'ls passi per la barrefina las relacions juradas ab lo que resulti dels llibres.

Ja veuhén, una cosa senzillissima.

No s' necessita sino que 'ls contribuyents sapigan de teneduria, y que sabentne portin los llibres ab escrupolositat, sense ocultacions ni enredos, y que ademés confeccionin las relacions juradas a conciencia.

Cas que no ho fassan, los investigadors s' encarregarán de passar per casa seva... y entendres bonament ab los transgressors.

Y succehirá lo de sempre: los aucells petits cauran a la trampa, perque 'l negoci petit no dona prou per corrompre la altiua conciencia dels agents del govern, mentres que las áligas, ab un cop d' ala espolsarán alguna cosa de las que trincan, y ab lo mateix cop d' ala s' perderán de vista.

Mentida sembla qu' en un país com lo nostre perturbat y corromput com cap més n' hi haja; en un país ahont la administració es un mito y la immoralitat una lley, existeixi qui haja arribat a creure possible un sistema tributari, digne sols de un poble modelo, ahont ni 'ls de abaix s' atreveixin a faltar a las lleys, ni 'ls de dalt s' hajan acostumat a burlarlas.

¿No hi ha encare prou corrupció, que tinga de inventarse un nou foc de pestilencia que acabi d' envenarharho tot?

Perque, dónguinthi las voltas que vulgan: lo projecte del actual ministre de Hisenda, en últim resultat no pot favorir a ningú mes que als barateros de la administració, a aquells que cobrant un sou insignificant, arrastran carruaje y viuhén a tot rumbo, y arreconan y s' fincan, plaga cent vegadas més terrible que la llagosts y la filoxera reunidas.

Y després ¿en quina ocasió s' intenta una reforma semblant? Quan l' industria, l' comerç, la producció y la riquesa en general sofreixen l' anemia més espantosa, produhida per tants disbarats econòmichs com s' han realisat en aquestes últims temps; quan las forsas productoras estan més decaigudas que may, per efecte dels tractats de comerç. En aquest precís moment se presenta 'l ministre de Hisenda, y per recreo del pobre maldit intenta exprémeli l' última gota de sanch, omplintli 'l cos de sangoneras.

P. K.

o Brusí está entussiasmat. Lo Brusí sab de bona tinta que la Reyna regent manifesta un gran interés perque sigan atesas las súplicas dels catalans en lo que s' retereix al Códich Civil.

De manera que lo que no hem pogut obtenir en los cossos col·legisladors es probable que se

'ns concedeixi a Palacio.

Las súplicas y las protestas de la regió catalana no han arribat ni als oídos del govern ni als oídos dels senadors y 'ls diputats; en cambi una petita indicació de D.ª María Cristina bastará perque s' fassa justicia a Catalunya.

Molt lluny de mi la idea de censurar ni remotament la intervenció del poder moderador en favor de Catalunya.

Però ¿quin paper desempenyan en tot aixó 'ls partidaris del sistema constitucional, segons los quals lo rey reina y no governa?

¿Quinas atencions dispensan al país, quina importancia li donan, quin cas ne fan?

¿No es aixó la inversió de tot lo sistema?

Si senyors: perque en lloch de ser las Corts intérpretes del poble ab la corona, la corona s' converteix en intérprete del poble ab las Corts.

A Rússia s' ha descubert una gran conspiració que tenia extensas arrels a Moscou y a Varsovia. En ella estavan compromesos alguns regiments, inclús la majoria de la oficialitat y alguns jefes d' exercit. Hi ha centenars de presos. Tres oficials al anarlos a agafar van suicidarse.

Los monràquichs podran dir:—Vaja que cosas així no s' veuhén sino en las Repúblicas y en los paissos liberals.

Una advertencia als barcelonins.

Han comensat a repartirse a domicili las novas fullas del padró per medi de las quals han de confeccionarse 'l llibre del cens y las llistas electorals.

Importa, donchs, que tots los vehins de la ciutat las omplin en deguda forma, perque las novas llistas que han de formarse, no resultin com sempre un escándol y una vergonya.

En aquesta primera operació es quan ha de sentarse 'l fonament de un cens veritat, que restitueixi sos drets al verdader cos electoral.

Tingan present aquell ditxo: «al enfornar es quan se fan los pans jeperuts.»

La conducta dels diputats catalans es digna de notar-se.

Se discuteix lo Códich civil, que tant afecta a la propietat y a la familia y que pot produhir tant desastrosas conseqüéncias, y s' están tranquils a casa seva, sense manifestar la seva opinió, ni emetre 'l seu vot.

Ve en cambi la proposició Villaverde: lo govern passa un trángul més ó menos violent, y al primer telégrama de avis, prenen lo tren, y cap a Madrid faltan diputats.

Després de tot, s' explica perfectament la seva conducta: ans que diputats catalans son diputats sagastins. Més aviat los ha elegit lo govern que 'ls electors. Per aixó coneixen millor la veu de D. Práxedes que la de Catalunya.

Als Estats Units han resolt l' aplicació de la electricitat a l' execució de las sentencias de mort.

¿Quina tristesa fa contemplar lo gran progrés de la ciencia física y 'l gran atrás de la ciencia penal!

L' administració espanyola, pintada per un diputat. Lo Sr. Becerro de Bengoa, s' queixa de que certs aparatos que van comprarse fa set anys pera las estacions de faros, avuy estigan encare embalats.

Es lo que dirá 'l ministre del ram:

—Aixis no s' farán malt-bé.

¿Quina política més desdixada la política espanyola! Los conservadors presentan una proposició encaminada a perdre temps ab lo sant intent de destorbar la discussió del projecte de sufragi universal. Y tot seguit, los ministerials, disgustats ab en Sagasta per rahons petites y miserables, s' amparan de la maniobra conservadora, y discurs va y discurs ve, dihent sempre lo que no senten, prolongan lo debat per espay de una senmana, y engreixan als conservadors, que son los destinats a recullir lo fruyt de tanta torpesa.

Per obrar com obran certs fusionistas se necessita haver perdut la memoria, l' enteniment, la voluntat... y hasta las genivas.

A Fransa exposició universal, molta alegria, molta concurréncia, un entusiasme immens, indescriptible.

A Alemania huelgas imponents, disgustos en gran y l' aménassa de una próxima revolució social.

A Italia trastorns, bullangas y tiros

¿Quin contrast! ¿Quina llissó pels reys! ¿Quina enseñanza pels pobles!..

Pregunta a l' ordre del día:

¿S' establirà 'l sufragi universal? ¿L' acceptará de bona fe la majoria fusionista? ¿Será votat durant la present legislatura?

Sense vacilar responem afirmativament.

O 'l sufragi s' estableix ó cau... Sagasta per no aixecarse en tots los dias de la seva vida.

Sobre aquest punt opinem com *El Globo*, que per ser *globo*, pot abarcar las qüestions desde un punt de vista molt elevat:

«O sutragi, ó naufragi.»

Bismarck en plé parlament:

«Fa vinticinch anys que vinch tolerant los atachs dels liberals contra la méva persona y contra l' imperi.»

Un diputat l' interromp, exclamant:—¡Vaya un home més violent!

Ho sent en Bismarck y ab los ulls fora del cap s' adelan'a al banch de ahont ha sortit la interrupció y pregunta ab ira concentrada:

—¿Qui es l' insolent que m' ha interromput?..

Lo quadro resulta de má mestra.

Es una mostra perfecta del sistema parlamentari de aquell país. Bismarck montat sobre 'l Parlament ab las espuelas a las botas y 'l fuet als dits.

Vaja, qu' en qualsevol altre país, lo canceller esperaria trobar un aplauso, y lo que trobaria fora un pet de bofetadas.

Un eco del meeting del diumenje contra 'l nou sistema de contribució industrial.

«Es irrissori qu' en un país ahont no s' paga als mestres d' estudi se vulga obligar fins a limpia-botas a coneixer la teneduria de llibres.»

De punta.

Al Havre (Fransa) va ser detingut un capellá anomenat Dupas en l' acte de embarcarse cap a Buenos Ayres, ab una nena jove y guapa.

Avants de la fuga havia enmatllevat cinch mil duros a la mare de la nena, que li sigueren entregats baix recibo, y després doná entenet a la inexperta nena; de que robés lo recibo, més algún paper del Estat que tenia la seva mare, y que per fi anés a reunir-se ab ell.

Tot estava a punt y quan la parella anava a embarcarse, sigueren detinguts.

Mares que teniu colomets tendres y deixeu entrar l' esparver a casa vostra: no 'us queixeu després si 'us queden sense coloms y sense vessas.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Barbarrá va dir desde la trona que als vehins del terme no 'ls abonava l' anyada de las vinyas, en rahó de que l' día de Santa Creu no havían assistit a la iglesia y ell no havia benehit sino la vinya seva. —¡Y bé! Si cull més vi que 'ls altres que digni missa dos cops!

A la iglesia de Sitjes hi ha hagut un escándol tremendo, promogut per la majordona del rector que per haverli tret, no se sab qui, un reclinatori que té a la iglesia, del lloch en que solía posarlo las va empendre contra una pobra dona encarregada del arreglo de alguns altars. Lo

rector va intervenir en la disputa pegant a aquella infels una empena, després de la qual va sortir a dir la missa ab la major tranquilitat. Al dia següent los banchs, llántias y cordas dels altars que aquella bona dona cuydava se trobavan plens de certa substancia poch aromática, ab la particularitat de que a las 12 del dia no hi havia res y a las duas, quan obriren las portas de la iglesia, lo fet estava ja consumat.—Sembla que 'l jutje entén en l' assumpto ¡Ah si 'ls sants dels altars poguessen declarar, qué 'n contarían de cosas!

Per rector aprofitat lo de Micras, que té lo cemen-tiri plantat de aufals y osarda: de modo que aixís s' estolvía 'l lloguer de la terra y 'ls fems; fent servir de abono a las personas que hi enterra. Vels hi aquí un rector modeló, que hasta després de morts explota als seus feligresos.

A Llussa (Provincia de Lleida), l' arcalde al frente dels vehíns invadí tumultuosament certa casa de aquell poble en la qual viu una bona dona, que passa per bruixa y per autora de las pedregadas que cahuen sobre aquell term. Per fortuna una ánima caritativa avisá anticipadament a aquella infels, que lográ posarse á salvo, avants del atropello. D' altra manera hauría sigut víctima de las preocupacions, del fanatisme y de la ignorancia dels seus convehíns.—Sembla que 'l Jutje ha prés cartas en l' assumpto, y no será estrany que a aquells llanuts la broma 'ls costi una mica cara.

Solemne y de gran efecte sigué la manifestació celebrada a Mataró diumenje passat, per commemorar l' aniversari de l' entrada dels carlins. La festa sigué organizada exclusivament pels partits republicans secundats pels socialistas y a'gunas societats recreativas. Lo partit liberal monárquich féu tot lo possible per desvirtuar l' acte. ¿Qué li importan a tal partit aquells recorts gloriosos?

L' Ateneo de la clase obrera, La Moderna fraternitat, La Esperansa, La Magresa y 'ls partits socialista, possibilista, federal y zorrillista aportaren al acte sos respectiv contingents, y ostentaren sos pendóns en la professó ofíca. Després que una comissió depositá las coronas en la tomba dels mártirs del absolutisme, la comitiva animada pels acorts de la orquesta dels Tells, s' encaminá a la explanada de las Caputxinas, ahont parlaren, en nom del Ateneo y de la Masoneria local lo Sr. Rabella; en nom dels federales, D. Maurici Roca; en lo dels possibilistas, lo senyor García del Corral, en lo dels zorrillistas D. Joan Canyellas, re-umint los discursos lo jove metje D. Antón Franquesa. En tots los discursos se digueren cosas molt bonas, que no podem reproduhir per falta d' espay.

En una paraula: los republicans de Mataró y una gran part de aquell vehinat, han pagat lo noble tribut que devían als valents que sucumbiren en defensa de la llibertat y de l' honra de aquella població.

CARLOS XI.

i senyors: aquest Carlos XI es un antich conegut nostre. Es en Carlos VII, rey de las húngaras y demés alimanyas.

Sino que ultimament ha pujat de grau, y en lloch de ser séptim es onzé. Aixó sí; tocant a carcamal, tan ho es ara ab lo número onze com avants ab lo número set. Fás-sinse 'l cárrech de qu' es un gos que l' h. n. mat' icu' at de nou y li han mudat la xapa del collar.

Res, son fortunes de las personas. Quan un hom ha de ser rey d' algún puesto, tan es que 'ls seus contraris risquin com que rasquin. L' home acaba per ser rey... mal sigui de copas.

Fins ara 'l senyor Carlos ambicionava la corona d' Espanya y hasta havia fet tots los impossibles per conseguir-la, encare que fos de trascanit y con fractura de pueria.

Pero a pesar dels seus esforços, la criada se li ha tornat responadona y no hi ha hagut medi d' enfitarse al trono.

Per xó l' home s' ha dit: —Ja veurás, Carlets, no siguis burro. A Espanya, está vist, no hi farás res: la mitat dels espanyols no 't volen y l' altre mitat... tampoch. Uns quants papanatas qu' encare 't seguían, y que 't mantenían la ilusió de que tú allí eras alguna cosa, se n' han anat ab aquest réprobo de 'n Necedat y serían capassos de plantofejarte si un día te 'ls presentavas al davant.

¿Per qué, doachs, no has de mirar si hi ha algún trono vacant, que será més fácil d' assaltar?—

Precisament darrera de don Carlos hi va sempre un tal Valori, un príncep de pá sucat ab oli que 's diverteix enganyantlo com xino, y aquest li ha sugerit l' idea de que may com avuy ha tingut tan a prop lo moment de ser rey.

—¿Rey d' ahont, Valori de las mèvas entranyas?—ha exclamat lo protector de las húngaras.

—De Fransa, de la primera nació d' Europa.

—No m' engallinas pas?

—Bo! ¿ara surt ab aquesta xeringa? ¡Rey de Fransa, rey de Fransa! Ho pot dirho ab totas las sévas quatre potas.

—Pero... ¿en qué 't fundas per ferme concebir tan hermosas esperansas?

—A Fransa no hi ha rey.

—¿Es veritat...?

—Gran part de la nació francesa es monárquica.

—¿Es veritat!

—Los orleanistas no son capassos de fer res, porque 'l conde de París té més por que goig.

—¿Es veritat!

—Los bonapartistas no s' entenen.

—¿Es veritat!

—Los legitimistas son los que tenen més prestigi.

—¿Es veritat!!!!

—Y...?

—¿Es veritat!!!!

—Home, deixim acabar de dir!

—¿Es veritat; digas...?

—Y com que ab la mort del conde de Chambord van quedar sense jefe, ara resulta que vosté es l' únich heréu sèn, l' únich candidat al trono, l' únich digne de calzar-se la corona.

—¡¡¡¡¡Es veritat!!!!—
De resultas d' aquesta conversa, lo bromista príncep Valori se 'n ha anat a París y allí ha reunit uns quants amichs seus, celebrant després un banquet per fer creure a don Carlos que la cosa va de veras.

Ja poden suposar las personas que hi han assistit. Quatre militars retirats sense camas ni nas; dos presidents de congregacions católicas; tres senyoras antigas, d' aquelles que encara que vajan escotadas fins a la cintura no fan girar a ningú; algún tranquil, d' aquestos que van per tot y parin de contar.

A pesar d' aixó, en Valori ha fet la comedia ab tota la gracia imaginable y ha portat la broma fins al extrém. En lo banquet s' ha menjat, s' ha begut, s' ha dit mal de la revolució, de la llibertat y de la Exposició Universal; s' ha brindat pèl restabliment de la monarquia a Fransa, y al final han enviat un telégrama al desventurat rey de las húngaras, que crech que diu aixís:

«Senyor: 400 francesos, (no sé si diu 4 cents ó 4 mil) reunits en solemne banquet, brindan per vos y us saludan com a son legítim rey. ¡Visca Carlos XI! «Si veniu vos coluquem desseguida al trono.»

Don Carlos ha rebut lo telégrama y casi bès 'ha desmayat. Pero d' alló d' anar a Fransa no n' ha volgut saber res.

¿Saben per quin motiu?
Perque com ara a París tot son festas y gatzaras, ha tingut por de que en Bidel lo contractés y 'l posés en ridícul.

—¿Com a rey?
—¿Com a fieral!

FANTÁSTICH

'ha adjudicat al banch de Madrid la construcció del ferrocarril de Linares a Almeria.

Y a Almeria hi ha hagut gran entusiasme: fins s' ha improvisat una manifestació pública presidida pèl Bisbe.

¿Com van cambiant los temps!
Hasta 'ls Bisbes prenen part en las manifestacions públicas! ¿Y a favor de qué? De la construcció de un ferrocarril! ¿De un progrés material! Casi bé de una obra de Satanás.

Vade rétro.
Al volarse la proposició Villaverde, van sortir del saló de sessions en Martos en Gamazo, en Cassola, en Romero Robledo y en López Domínguez..... es a dir los cinch *quefes* de la conjura.

Fullas que 's desprenen del arbre de la fusió, al qual estaban més ó menos adheridas.

Hojas del árbol caidas
juguete del viento son.....

—¿Y qué son los buscavidas?
Son hojas, ¡ay! desprendidas del árbol de la fusión.

En Gassó y Martí, diputat electe per Manresa, ha conferencial ab en Sagasta demanantli que s' interessi per que la comissió corresponent li aprobi l' acte.

Pero en Sagasta li ha donat a comprendre que com a vice-president qu' es de la comissió provincial de Barcelona, está incapacitat per exercir lo cárrech de diputat; pero qu' en fi, ell no li farà la guerra, pero tampoch l' apoyará.

Si en Gassó hi hagés atinat, hauría pogut ferse extendre l' acte sobre una planxa de goma elástica, elaborada en la seva propia fábrica.

Las actas de goma elástica tenen una ventatja: s' estiran, s' arronsan, se doblegan y 's fican per tot arreu.

Lo debat económic promogut pèls conservadors, que havia de durar tot lo més un parell de dias, n' ha durat vuit.

Y 'n diuhen debat *económic*!
Si arriba a ser *mal-gastador* hauría durat set ó vuit anys.

Diumenje passat los partits republicans de Mataró van celebrar solemnement l' aniversari de l' entrada dels carlins en aquella ciutat.

Un detall: l' arcalde de Mataró, digne émulo del famós regidor Mathéu, no va permetre que 's pronunciessen discursos dintre del cementiri, ahont descansan las victimas de las fieras carlistas.

Un concurrent a la manifestació, deya:
—L' arcalde fins a cert punt té rahó. ¿No veuhen que ab los discursos podriam interrompre l' etern descans dels seus electors?

Sessió del dimecres.
Parla 'l compte de Xiquena, 's promou un gran alborot y 'l president romp una campanilla.

Parla en Villaverde, nou alborot y nova campanilla a can Taps.

Parla després tothom a la vegada y 's romp la campanilla número tres.

Vaja, que digan lo que vulgan: per presidir lo Congrès espanyol, se necessitan *moltas campanillas*.

A la Cerdanya 's realisan tot sovint ventas de burros sementals que 's pagan a un preu considerable, destinantse als Estats Units.

Ultimament de un burro se 'n han arribat a donar 3.000 y pico de pesselas.

No hi dongan voltas: avuy per avuy val més un ruch, que un mestre de estudi.

En Mañé y Flaquer, diumenje passat, declarava de una manera terminant qu' ell no pertany al partit conservador. Rahó tenia en Becker, quan exclamava:

«¡Dios mio! ¡Qué solos se quedan los muertos.»

Consell que ha donat don Cristino Martos, a una comissió de Barcelona:

—Vostés organissin lo partit, y no 's preocupin de la forma de govern, que aquesta no es substancial....

Podrá no ser *sustancial*; pero 'm sembla qu' en certs moments resulta bastant *sustancialosa*.

Pero, senyor. ¿Qué li passa al President del Congrès? ¿Será veritat que quan va anarse'n del camp republicá al menjador monárquich va pendre bitlet de *ida y vuelta*?

¿Será veritat que ja torna a tenir intencions de aprofitar la meytat del cartró?

¡Ay, Senyor! ¡Y jo que 'm figurava que la *vuelta* se l' havia pulida!

Diu un telégrama:
«Los amichs de 'n Romero Robledo y de 'n López Domínguez suposan qu' está preparantse un *pastel* y 's mostran molt contrariats.»

Se comprén lo seu disgust.
A un llaminer no hi ha res que li causi més mal efecte que veure un *pastel* que s' han de menjar los altres.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Can-to-na-da.
2. ENDAVINALLA.—Bala.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Sagasta-Canovas-Martos.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ratoli.
5. GEROGLÍFICH.—Si un s' espera, 's desespera.

Han endevinat todas las solucions las ciudatás A. M. C. Ruch de Vinya, Eudalt Sala, Pere Pau Tita, y Antón del Lloro; n' han endevinadas 4 E. Bors. Dos aficionats, Quatre Burots, y P. Conca; 3, Sagasta Petit, K. Novas del K. Stell, y E. Ferrer y 1 no més R. Castell.

XARADA.

A la hermita de Sant Prima
pochs hi van per devoció;
ab música y ab handera
tots hi van pèls bon capons.
Si 'ls dessen per penitencia
lo que fan per afició,
tots dirían que 'l *segona*
los ofega de calor.
Los devots de avuy en dia,
com aquestos son per tot,
y si algú de debó 'n queda
es porque es un *prima* y dos.

ANAGRAMA.

Lo pobre Manel está
que no pot pas treballar.
á causa, diu, de un excés
que sa mare *total* qu' es
de tant lo *total* tocar.

TRENCA-CLOSCAS.

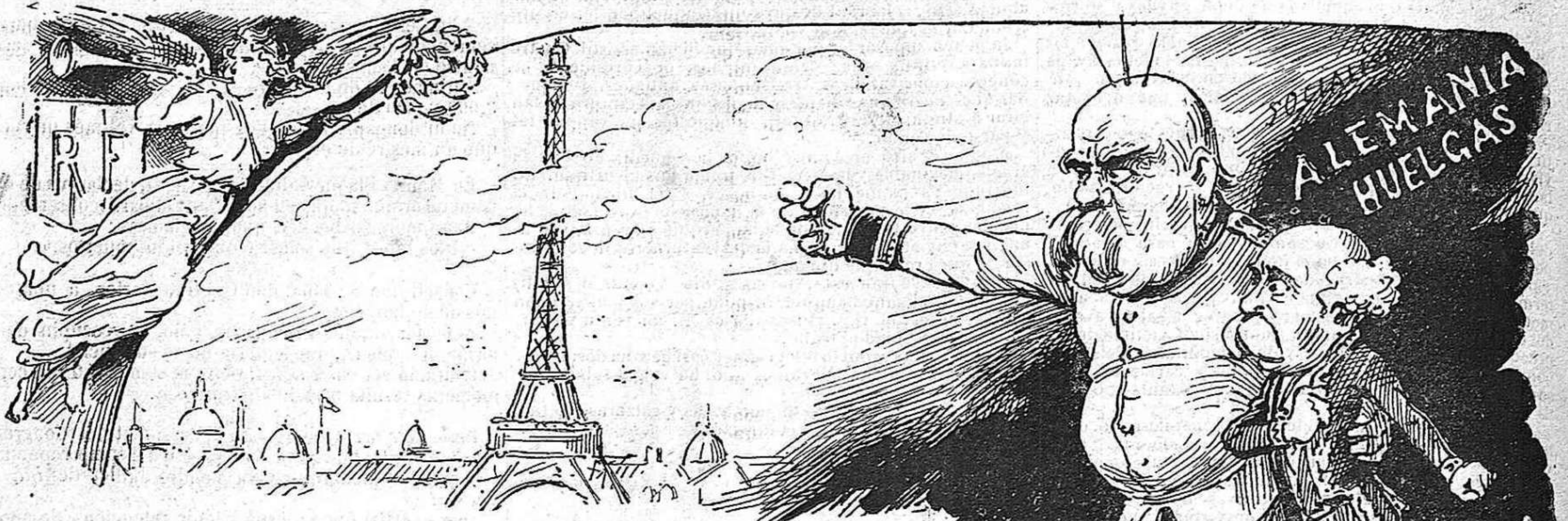
Sr. LORENZO DE A. FLORETA.
PALACIO.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama catalá.
J. B. (MAYET.)

PROBLEMA.

NO QUI NO
NO NO NO
I R T
JA' ET DE L' ORGA.

LOS FRUYTS DE LA REPÚBLICA Y 'LS FRUYTS DE L' ODI.

¿QUÉ PASSA?

MEDITACIÓ.

Germans, si ho entech, que 'm pelin .!
Marxa tot tan cap-girat,
que com més un hom s' hi fixa,
més va veyentse enredat.

L' ajedrez de la política
ja se sab qu' es un joch trist;
pero tan fosch com es ara
no crech que may s' hi hagués vist.

Ningú fa 'l que li pertoca,
ningú está en son propi lloch,
lo qu' era blanch, ara es negre;
lo qu' era vert, ara es groch.

Los més amichs se disputan,
los contraris son amichs;
tot son trampas, y misteris,
y traficas y embolichs.

¿Qué vol lo senyor Gamazo?
¿cóm es que surt tan furient
y 's converteix en apóstol
del pobre contribuyent?

¿Per qué ara de cop y volta
salta y diu que 'ns vol salvar?
¿Per qué, donchs, no va salvarnos
ab lo temps qu' ell va manar?

¿Y en Martos? ¿qué solicita?
¿á qué vé 'l seu gran disgust,
ara que aném pel sufragi?
¿ara s' exclama tot just?

¿No hauria sigut més hábil,
més noble y més liberal,
avants que tot, fer l' arreglo
del problema electoral?

¿Per qué s' uneix ab en Cánovas,
com aquell que no fa res?
¿Per qué mou gresca á D. Práxedes?
¿per qué tot aixó? ¿per qué?

Y en Cánovas, un polítich
que tants mals ha ocasionat
al treball d' aquesta terra,
¿cóm es que avuy ha cambiat?

¿Cóm es qu' es proteccionista,
després que 'ns ha tret la pell?
¿Cóm es que quan té la vara
no més se protegeix ell?

Aquí dintre hi ha un misteri
molt difícil de aclarar
y es probable que aixó acabi...
apujantse 'l vi y 'l pá.

Lo govern no sab hont darla
y sempre, en cassos aixís,
després de rumiar la mostra,
la dona sobre 'l país.

¿Qué passarà? Ni 'l dimoni
hi entén pilota ab aixó:
lo qu' es segur ja desd' ara
que no será res de bó.

Ara estém mals, pero 'm sembla
que un cop quedin descifrats
los enigmas que ara ballan,
vindrém á quedar baldats.

Passa algo; aixó no té dupte;
pero ¿qué passa? No ho sé;
miro, indago, busco, escolto...
pero no ho entechen prou bé.

Per xó, no sabent com ferho
en mitj d' aquest tripijoch
m' enfado; vaig á la cuyna...
y tiro 'l barret al foch.

G. GUEA.

ALS REGIDORS QUE 'S DIUHEN REPUBLICANS.

UN un partit polítich envía als seus
homes al Ajuntament, per alguna
cosa ho farà.

Suposo que no será perque aquests
homes disfrutin de las vanitats edi-
licias, ostentant la insignia, passe-
jantse en carretella y repapanise en
los sillóns del Consistori.

Los partits tenen ideas, tenen
principis, tenen aspiracions, y sobre
tot tenen pundonor.

Ja sabem que no tots los actes de
una administració municipal están
relacionats ab lo dogma ó ab los

compromisos de un partit, y sobre aquest particular sa-
béim també que 'ls regidors que 'l representan gosan, natu-
ralment, de certa llibertat en los seus procediments sense
tenir cap més obligació que l' afany de donar los més bons
exemples possibles, en punt á moralitat y acert en lo
desempenyo dels seus càrrechs.

Pero 's presentan cassos qu' exigeixen que cada hù fassa
gala de las sevas creencias políticas, y en tals cassos no
sabém si es pitjor la *cuqueria* ó l' *apostasia*.

Parlém aixís perque al posarse á discussió, l' projecte
descabellat de convertir en Palau real un dels edificis del
Parch y oferirlo á la Reyna regent, nos ha sorpres moltís-
sim que ni una sola véu republicana s' haja alsat en só de
protesta, contra un acte inaudit de servilisme monárquich,
que cedeix en detriment dels interessos de la ciutat.

¿Ni una sola véu, en una corporació, que conta entre 'ls
seus membres á alguns individuos que blasonan de re-
publicans!

Que la qüestió estava projutjada, ho sabíam: que la véu
que s' hagués alsat hauria queda desatesa, ho sabíam
també: que la santa voluntat del arcalde havia de cum-
plirse á tota costa, no ho ignoravam... Pero aixís y tot los
republicans de Barcelona tenían dret á esperar que 'ls seus
representants fessin honor á debers de partit, que may
deurían olvidarse.

Los acorts passan; las protestas quedan.
Quan se presenta una ocasió difícil, es quan més se ne-
cessita obrar ab energia, ab lo cap dret y lo cor net. Estarse
al *panyó*, y ampararse després en l' excusa de no haver
assistit á la sessió, es una estratagema més digna de una
criatura poruga, que de un home polítich que tinga con-
ciencia dels seus actes.

Los parti's no necessitan per res als homes que fugen,
sinó als que batallan.

Qui no signi ho per casat que no enganyi á la dona. Qui
no serveixi per regidor que se 'n vaja a casa seva.

P. DEL O.

TELEGRAMAS.

Paris 24.

Fins ara en la Exposició
hi ha hagut ja un milió justet
d' entradas, totes de pago.
Avis á en Rius y Taulet.

Desde que va inaugurarse,
no més s' ha dat un banquet,
y encara nó per l' arcalde...
Traslado á en Rius y Taulet.

Avuy ha plogut tres horas
d' un modo bastant fortet
y en lloch s' ha vist cap gotera...
Diguinho á en Rius y Taulet.

Hibana, 23.

Salamanca molta llengua,
fa disparos sense bala:
comers cada dia mengua
en Torres bo, l' isla... mala.

Roma, 24.

Pagesi tuti tronati,
obreru tuti pobretti:
la culpa é del signor Crispi,
que no més fa bugno'eti.

Fransa: Exposició, alegria
y una torre fins al Cel.
Alemania é Italia: huelgas,
fam, miseria... en fi, un infern.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Set Ciencias, Un Drago, Grabat tendre, Emilio Ferrer, Sagasta Petit, Quatre burols, Pepet del Riu, J. Rossell y Roig, S. Fargas, Dos Aficionats, Pacarín, Martí Baco, Joanet Maco, J. Poma, M. Costa, E. Nualart Casas, Pésol Caputxi, Fandilleta y C.ª, Dos y la Raspa, Nasvidal P. y C.ª, S. Pitarreta, J. Alamaliv, Fill Bó, Angel de la Guarda, J. Sagrista, L. Ribera, Manel Mas, R. Aiaz, Magre, Un Manresa, Tanasi, Quim del Cafe, Cap de Carbassa, Tres Mosqueters, J. Lub: ech, Teo domiro Suñé, E. Tupias, Pepet Maco y Fidel Saba e.—Lo que 'ns enviam no la per esta.

Ciudadans Salvador Masoras, Eudalt S. La. Roig del Rosselló, J. Buguñá, Faló, J. Staramsá, J. Terri, P. Talladas, Noy gran, Café y Copa, T. A. Preto, Roma de Roma, M. Banús, Pica-porras, Un Gope-
rut, Marangy, Jo éph, Pep y C.ª, y Pere P.—Insertarém alguna veu de lo que 'ns enviam.

Ciudadá S. LL: La senmana entrant mirarém de parlarne.—B. G. (Artesa): Las cartas han de firmarse y la firma n' ha de respondre.—Dolors Mont: Es fluixeta y té alguns tochs molt ordinaris.—E. A. (Mirabet): La indole del assump' o no 'ns permet parlarne.—Pere Gallandayna: La poesia esta plena de ripis.—Un bon liberal: S' ha descuydat de fetjar la carta y no sabém á quin poble 's refereix.—J. Moret: los versos no poden anar, la xarada sí.—R. Roma: Los de vos té van bastant bé.—L. Antigas: Sobre lo que 'ns demana no podém respondre. Ni 'l home més expert, li dira may quin exit tindra una ch'a. La producció a que 's refereix es molt llarga: pertany al género bufo, y revela condicions; pero tal com esta la creyém sumament defectuosa.—J. M.ª Barnis: No s' impacient: que si bé no hi ha pueste per tothom hi ha més dias que llangonissas.—E. Vilaret: Ara 'l sonet va bé.—Orallze Uguedei: Aprofitarem una poesia y algunas xaradas.—T. T. T: Los versos van bé; pero diguins una cosa ¿los ha copiat com uns altres que varem insertar' hi fa dos ó tres numeros?—A. Rossell: Lo primer sonet va bé; l' altre no 'ns agrada tant. S. Capdevila: Lo mateix li dihem: lo sonet correllit es inserible; l' altre no 'ns fa feli so.—Lluís Salvador: La poesia es fluixeta.

Medicamentos del Dr. WOOM

Aixerop antidiarreich-estomacal, per curar tota classe de diarreas.
Aixerop pectoral, per combatre tota classe de tos.
Aixerop lactifich, per aumentar la cantitat y millorar la calitat de la llet.

UTILÍSSIM PER MARES Y DIDAS.

Unich depòsit
Petritxol
N.º 2
AIXEROPERIA
DEL
DR. GENER.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.